

MY IMAGINATION FLOWS FROM MY PEN TO PAPER

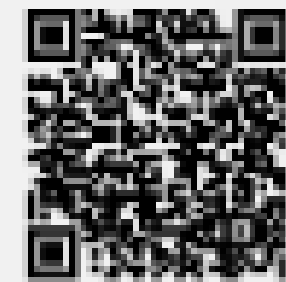
E Twinning project

E1-1st Primary School of Vrontados,
Chios, Greece
2023-24

*....devoted to all those who
love to read, write , dream,
create and imagine...*

Created & published on StoryJumper™ ©2024 StoryJumper, Inc.
All rights reserved. Sources: storyjumper.com/attribution

Preview audio:
storyj.mp/ac5gcyhqv8bq

Στα πλαίσια του ευρωπαϊκού e Twinning προγράμματος "My imagination flows from my pen to paper" οι μαθητές του Ε1 τμήματος του 1ου Δημοτικού Σχολείου Βροντάδου Χίου γνώρισαν και συνομίλησαν με συγγραφείς, άκουσαν τις συμβουλές τους,

δημιούργησαν χαρακτήρες και βάζοντας την φαντασία τους και την προσωπικότητα τους ,έγραψαν τις υπέροχες ιστορίες που θα βρείτε σε αυτό το βιβλίο. Ήταν τιμή μου που συνεργάστηκα μαζί σας παιδιά!

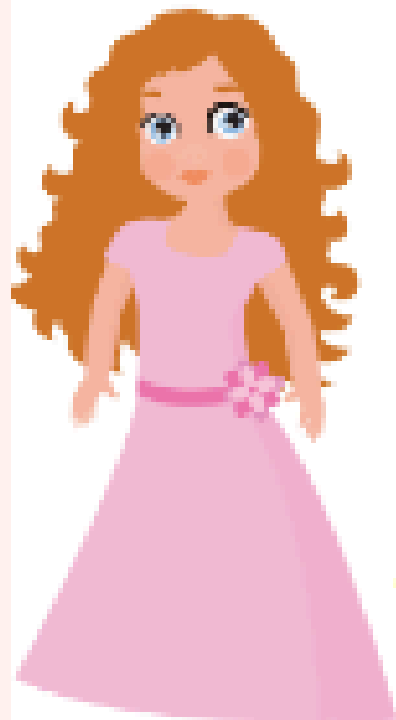
Με εκτίμηση,

Η δασκάλα σας Μαρία Ψάλτου

Μια ιστορία αγάπης

από τον Γιάννη Ανδρεάδη

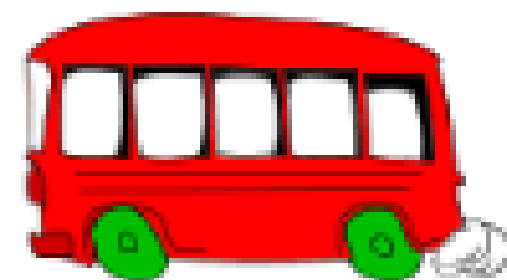
Γεια σας , με λένε Andrew και σήμερα στο σχολείο ήρθε μια καινούρια συμμαθήτρια. Αμέσως πήγα κοντά της και της μίλησα και γίναμε φίλοι. Άρχισε να μου αρέσει και σε εκείνη άρχισα να αρέσω εγώ. Τότε μια Παρασκευή πήγαμε σε ένα εστιατόριο και παραγγείλαμε και οι δύο μακαρόνια! Και έτσι περνούσαν τα χρόνια μέχρι που παντρευτήκαμε και έτσι τελειώνει η ιστορία μας!

Παιχνίδια της τύχης από τον Αργύρη Κοκαράκη

Ο Γιώργος και η Μαρία ήταν φοιτητές στη Θεσσαλονίκη αλλά δεν γνωρίζονταν.

Όταν τελείωσαν οι διακοπές των Χριστουγέννων, θα επέστρεφαν με το λεωφορείο στην πόλη που σπούδαζαν. Ο Γιώργος είχε ανέβει στο λεωφορείο, όταν από το παράθυρο παρατήρησε μια όμορφη και καλοσυνάτη κοπέλα να προσπαθεί να ανεβάσει δύο τεράστιες βαλίτσες. Χωρίς δεύτερη σκέψη, κατέβηκε να την βοηθήσει. Εκείνη του χαμογέλασε ευχαριστώντας τον αλλά δεν πρόλαβαν να μιλήσουν γιατί τους διέκοψε ο οδηγός για να φύγουν.

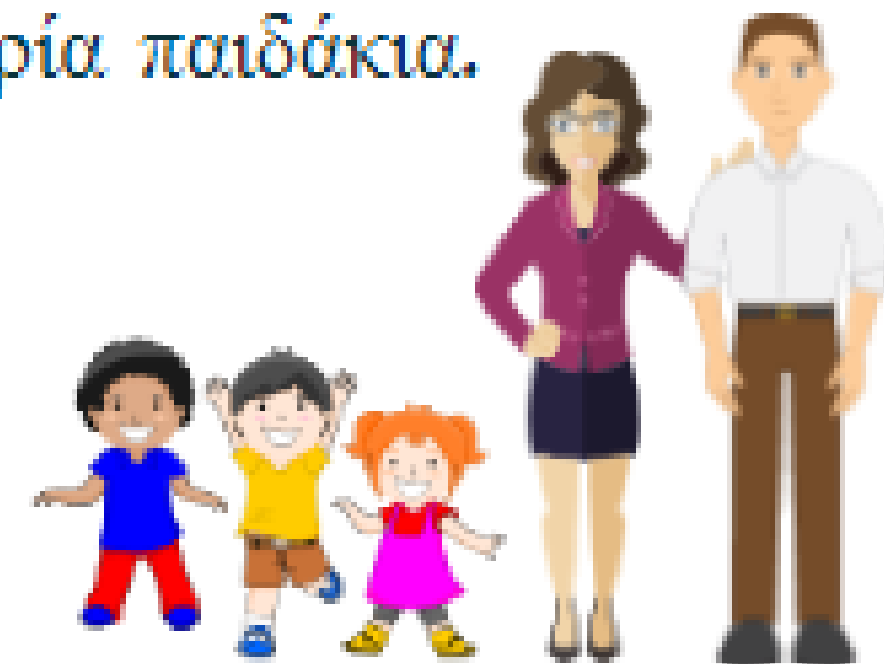

Οι μέρες περνούσαν. Ο Γιώργος σκεφτόταν εκείνη την όμορφη κοπέλα που βοήθησε κι η Μαρία σκεφτόταν εκείνο το ευγενικό αγόρι που δεν πρόλαβε καν να ευχαριστήσει.

Μια μέρα εκεί που παρακολουθούσε ο Γιώργος το μάθημα του στο αμφιθέατρο, είδε μια γνωστή φυσιογνωμία να μπαίνει στην αίθουσα. Ήταν η Μαρία. Αμέσως πήγε και της συστήθηκε και άρχισαν να μιλάνε.

Ο Γιώργος με την Μαρία αγαπήθηκαν πολύ και δέκα χρόνια μετά έχουν δημιουργήσει μια όμορφη οικογένεια με τρία παιδάκια.

Τέλος

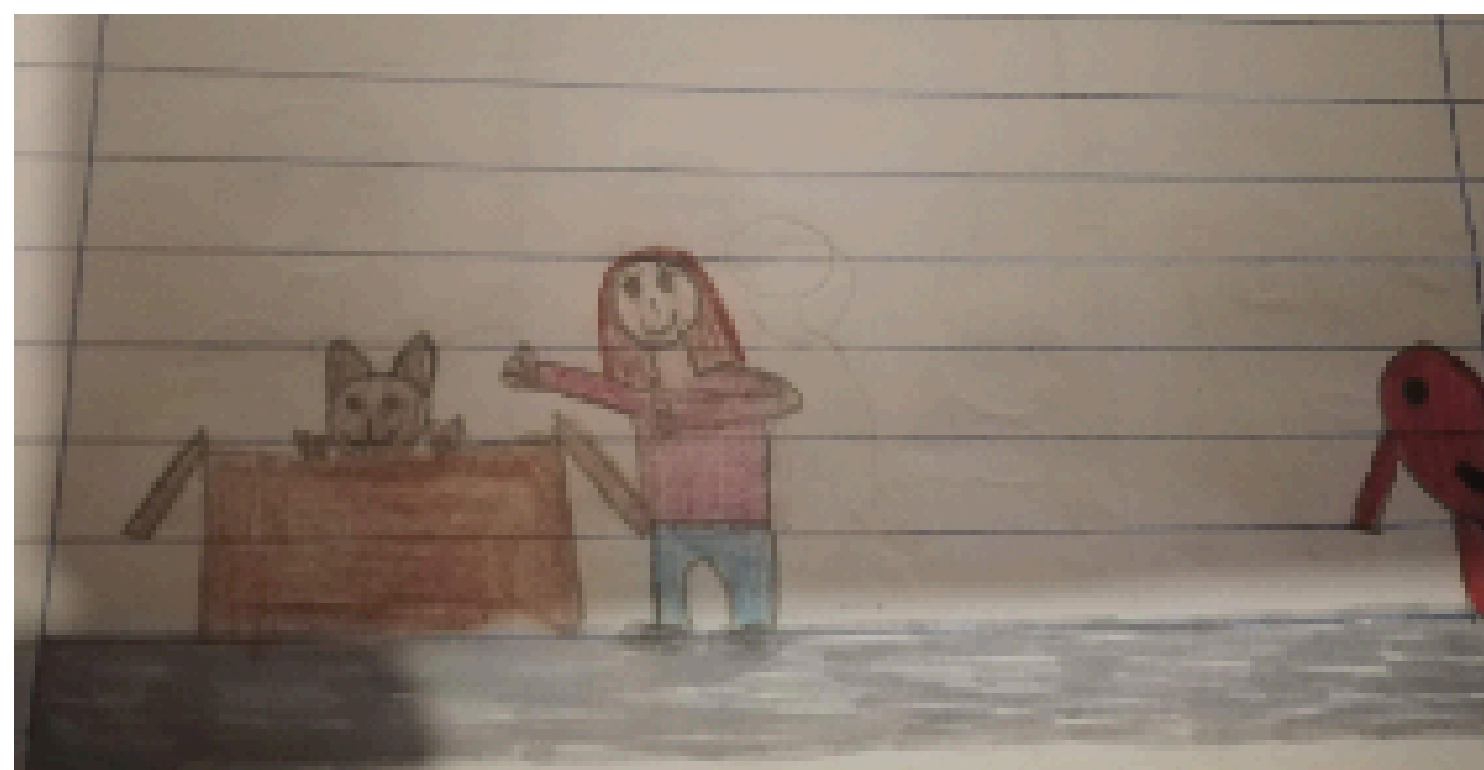
Αγάπη για τα ζώα από την Μαριάννα Αυγουστίδη

Γεια σας! Με λένε Αγάπη. Το χαρακτηριστικό μου είναι ότι αγαπάω τον κόσμο, τη φύση αλλά πιο πολύ τα ζώα. Μου αρέσει να τα φροντίζω και να τα βοηθάω όταν κινδυνεύουν. Προσπαθώ να δείξω στους ανθρώπους ότι τα ζωάκια χρειάζονται μόνο αγάπη και φροντίδα για να γίνουν οι καλύτεροι τους φίλοι.

Κάθε μέρα γυρίζω τις γειτονιές για να βοηθήσω ένα ζώακι που έχει ανάγκη.

Ένα απόγευμα ακούστηκε ξαφνικά το κλάμα ενός κουταβιού. Όταν πλησίασα, είδα ένα μικρό καφέ φοβισμένο κουταβάκι μέσα σε ένα κουτί. Περνούσε πολύς κόσμος από δίπλα του αλλά κανείς δεν το βοηθούσε. Μόνο ένα κοριτσάκι πλησίασε.

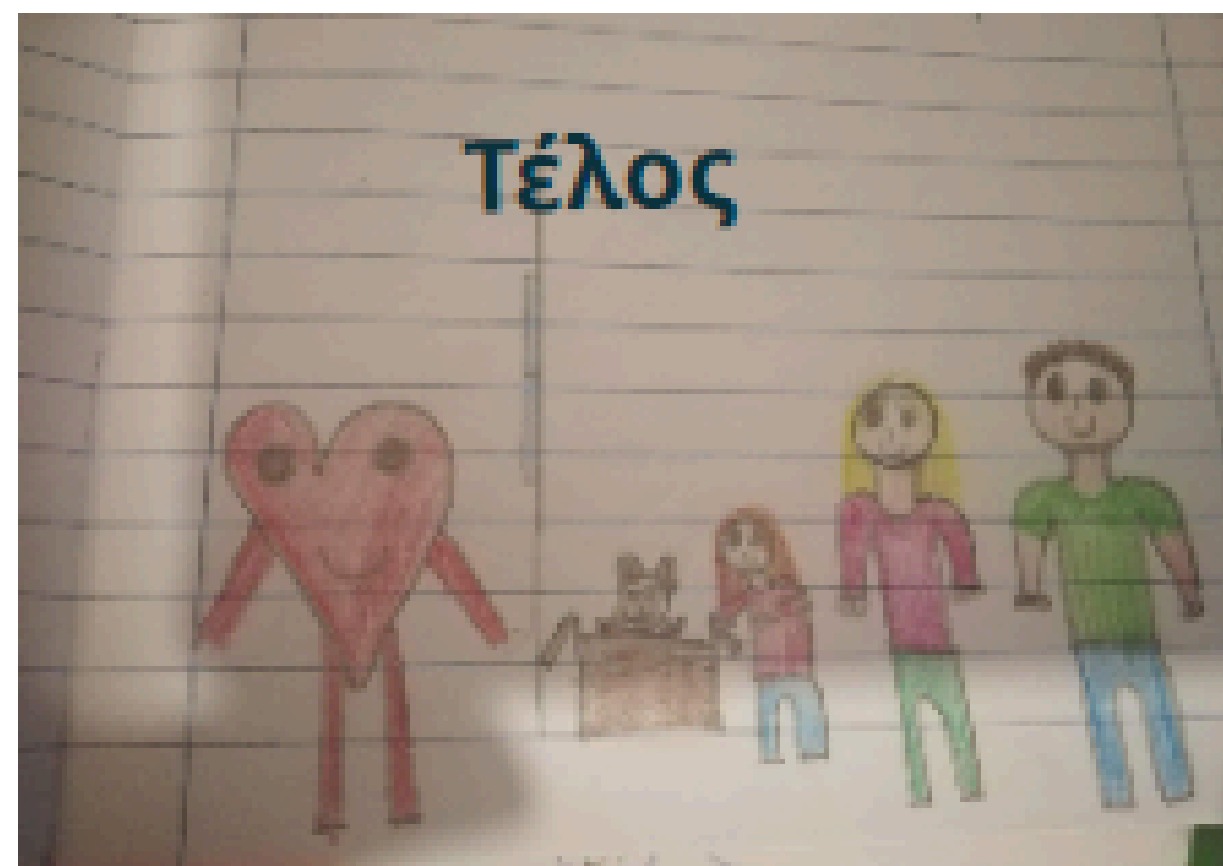
Το πήρε στην αγκαλιά του και τρέχοντας πήγε στο σπίτι του να το δείξει στους γονείς του. Ακολούθησα το κορίτσι μέχρι το σπίτι του. Οι γονείς του μόλις το είδαν, μάλωσαν το κορίτσι που πήγε εκεί το κουταβάκι.

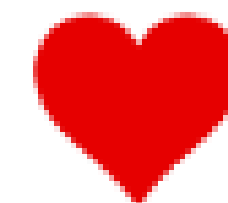
Το κορίτσι τους παρακάλεσε να το φροντίσουν έστω για δύο μέρες και εκείνοι δέχτηκαν. Αυτές τις δύο μέρες το κορίτσι φρόντιζε το κουταβάκι και το βοηθούσαν και οι γονείς του. Το τάιζαν γάλα με μια σύριγγα και το κρατούσαν στην αγκαλιά τους για να νιώσει ζεστασιά.

Σιγά σιγά οι γονείς του κοριτσιού άρχισαν να νοιάζονται για το κουταβάκι. Έβλεπαν πόσο ευτυχισμένο ήταν το παιδί τους που είχαν ένα κουταβάκι στο σπίτι. Κι οι ίδιοι κατάλαβαν ότι το είχαν αγαπήσει και έτσι αποφάσισαν να το κρατήσουν κοντά τους.

Όταν είδα ότι το κουταβάκι βρήκε την οικογένεια που θα το αγαπάει και θα το φροντίζει, συνέχισα τον δρόμο μου για το επόμενο ζώακι που θα χρειαζόταν τη βοήθειά μου.

**Η αγάπη
βρίσκεται
παντού , αρκεί
να τη βρεις.**

Το σπίτι μας , η Γη από τον Σιδερέη Μπαχά

Αγαπώ τη Γη μας,
τις θάλασσες , τα
βουνά, τα νησιά,
τον ήλιο, την
βροχή, τα ζώα
και τους
ανθρώπους κι ότι
μας δίνει ζωή!!

Το σκυλάκι μου ο Scooby από την Ανδριάννα Κουιμάνη

Πριν δύο μήνες, βρήκαμε ένα σκυλάκι κάτω από ένα αμάξι, χτυπημένο και κατατρομαγμένο. Μόλις το είδα, το πήγα κατευθείαν στον κτηνίατρο. Ο κτηνίατρος μας είπε ότι είναι σοβαρά χτυπημένο και ότι χρειάζεται να κάνει χειρουργείο. Ο γιατρός το κράτησε εκεί για δύο μέρες για να γίνει καλά. Όταν πήγαμε να το πάρουμε, ήταν πολύ καλύτερα και δεν πονούσε πια το ίδιο. Έτσι αποφασίσαμε να το υιοθετήσουμε και να μείνει μαζί μας για πάντα.

Τα σκυλιά χρειάζονται κάποια απαραίτητα πράγματα κι έτσι εμείς του αγοράσαμε ένα ζεστό μάλλινο κρεβατάκι, σκυλοτροφή, ένα αρκουδάκι και ένα πλαστικό κόκκαλο για να παίζει. Τον ονομάσαμε Scooby και ήταν ο καλύτερός μου φίλος. Μετά από αρκετό καιρό όμως το έσκασε από το σπίτι και τον πάτησε ένα αυτοκίνητο. Δυστυχώς έσπασε το πόδι του και χρειαζόταν να τον ξαναπάμε στον γιατρό. Ο γιατρός μας επιβεβαίωσε ότι ήταν σπάσιμο αλλά όχι και τόσο σοβαρό.

Ο Scooby ευτυχώς ξαναέγινε καλά και το πόδι του ήταν σαν καινούριο. Την Κυριακή τον ξαναπήγα στο πάρκο μετά από τόσο καιρό και μπορούσε ξανά να τρέχει και να μυρίζει τα πάντα γύρω του. Από την χαρά του, ανέβαινε πάνω μου και γάβγιζε σαν τρελός! Εκείνο το καλοκαίρι αποφασίσαμε να πάμε διακοπές με εκείνον στην Ζάκυνθο και να γιορτάσουμε εκεί τα γενέθλιά μου. Πέρασαμε υπέροχα και αυτές οι διακοπές, οι πρώτες με τον Scooby θα μας μείνουν αξέχαστες!

Τέλος

Τα κατορθώματα του Όντι από τον Γιάννη Σαρέλη

Το καλοκαίρι, ιδιαίτερα τις ζεστές μέρες συνήθιζα να πηγαίνω το απόγευμα στο πάρκο του Πετροκάραβου που είναι δίπλα στη θάλασσα και έχει αρκετή δροσιά.

Μια μέρα καθώς καθόμουν σε ένα παγκάκι του πάρκου και έτρωγα το λαχταριστό μου σάντουιτς, ένα μικρό καφέ μαλλιαρό σκυλάκι ήρθε κοντά μου με παραπονεμένο γάβγισμα σαν να ζητούσε φαγητό. Οι υποψίες μου επιβεβαιώθηκαν όταν του έριξα ένα μικρό κομμάτι από το κολατσιό μου κι εκείνο το έφαγε με μεγάλη λαιμαργία. Γίναμε αμέσως φίλοι. Όση ώρα ήμουν στο πάρκο κουνούσε χαρούμενα την ουρά του και μου έδειχνε την ευγνωμοσύνη του.

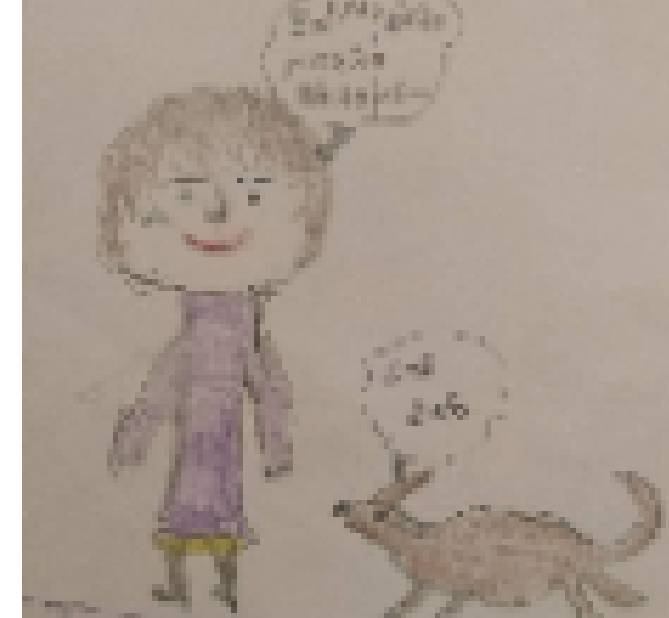

Όταν πληροφορηθήκαμε από κάποιον κύριο στο πάρκο ότι ήταν ένα αδέσποτο σκυλί, έβαλα τα δυνατά μου για να πείσω τους γονείς μου, ώστε να το υιοθετήσουμε. Λίγα φιλιά παραπάνω ήταν αρκετά για να πετύχω τον στόχο μου!

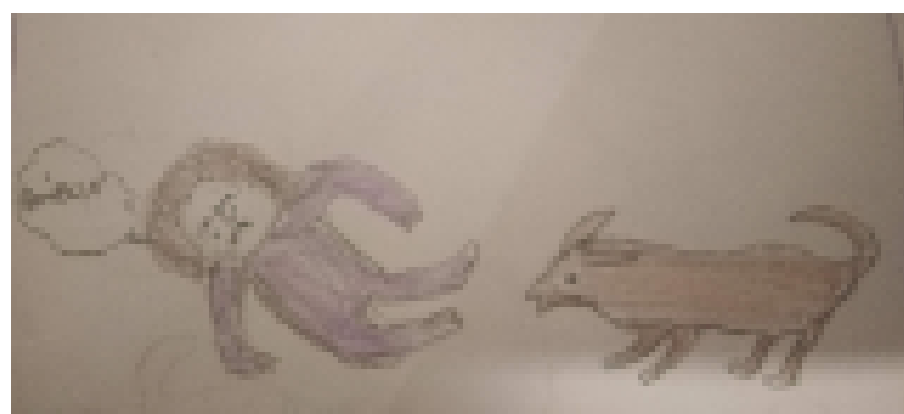
Το μεταφέραμε με το αυτοκίνητό μας στο διώροφο σπίτι μας και σε λίγη ώρα του είχαμε φτιάξει στο ισόγειο ένα σπιτάκι από χαρτόκουτες. Όταν μας πήρε χαμπάρι η γιαγιά μου που μένει στο ισόγειο, άρχισε να γκρινιάζει: "Θέλω την ησυχία μου και όχι γαβγίσματα όλη μέρα. Γιατί δεν με ρωτήσατε αν το θέλω;" Καμιά δεκαριά γλυκά φιλάκια από μέρους μου ήταν ικανά να την μεταπείσουν αλλά μόνο για λίγους μήνες παραμονής του Όντι(έτσι είχα ονομάσει το νέο φίλο μου).

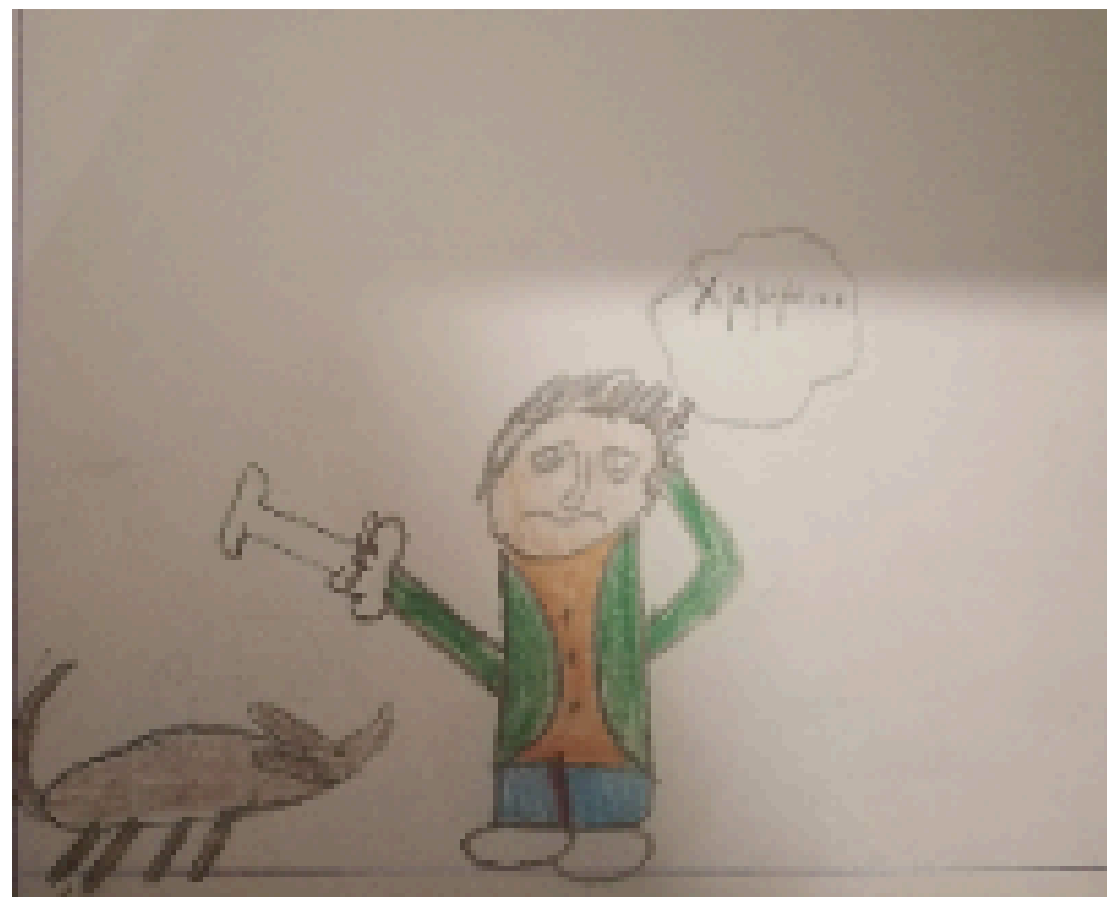
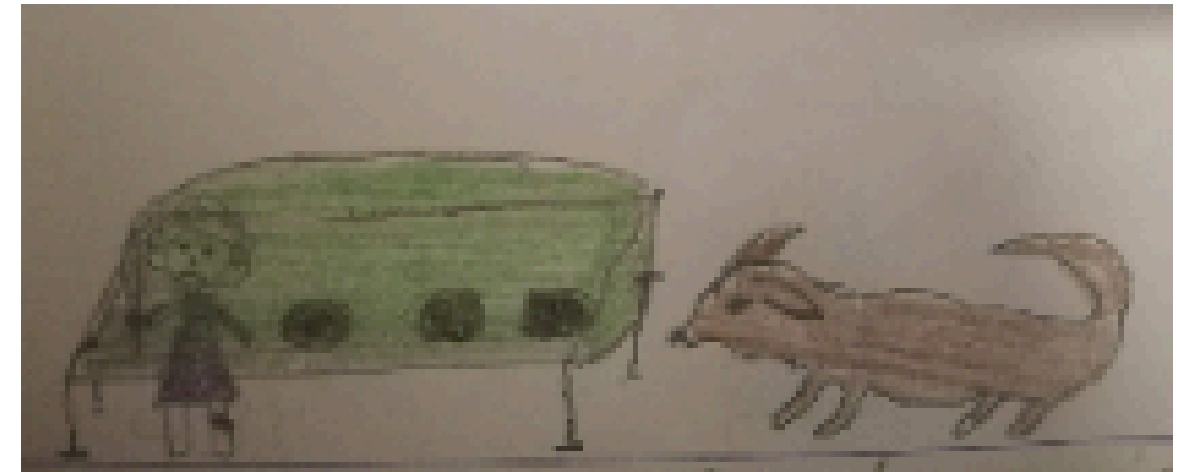
Οι μέρες περνούσαν και δυστυχώς ο Όντι γάβγιζε όλες τις ώρες της ημέρας και η γκρίνια της γιαγιάς μου μεγάλωνε.

Ένα Σαββατιάτικο πρωινό η γιαγιά ήταν μόνη στο σπίτι και σφουγγάριζε το πάτωμα. Ξαφνικά όμως γλίστρησε, έπεσε κάτω και δεν μπορούσε να σηκωθεί, ενώ το τηλέφωνο ήταν μακριά. Ο Όντι ακούγοντας τις φωνές της γιαγιάς μου, πήδηξε μέσα από το παράθυρο και την είδε πεσμένη κάτω. Σε λίγα δευτερόλεπτα βρέθηκε να γαβγίζει έντονα έξω από την πόρτα μας και να την γδέρνει με μανία με τα νύχια του. Όταν άνοιξα την πόρτα, μου δάγκωσε το παντελόνι, τραβώντας με στο ισόγειο του σπιτιού.

Δεν αργήσαμε να ακούσουμε τις φωνές του πόνου της γιαγιάς μας και μπαίνοντας στο σπίτι την είδαμε κάτω στο πάτωμα τραυματισμένη. Την σηκώσαμε, την πήγαμε στο γιατρό και σε 10 μέρες το πόδι της είχε γίνει καλά.

Από τότε η γιαγιά και ο Όντι έγιναν οι καλύτεροι φίλοι..Μήπως να αρχίσω να ανησυχώ ότι η γιαγιά αγαπά τον Όντι περισσότερο από μένα;

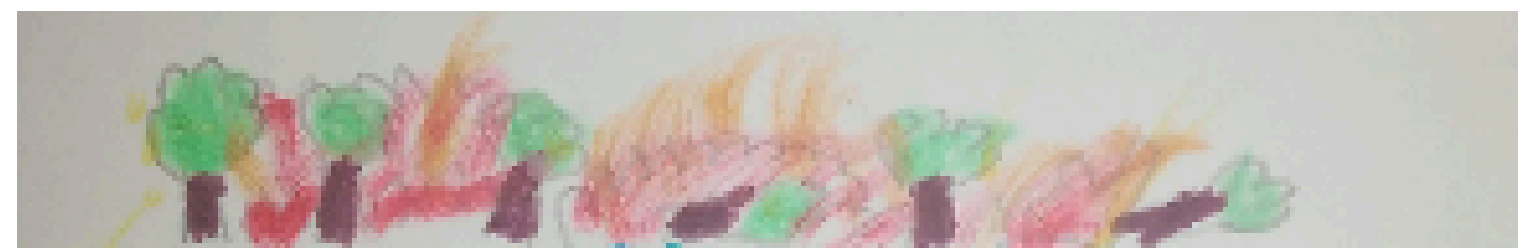
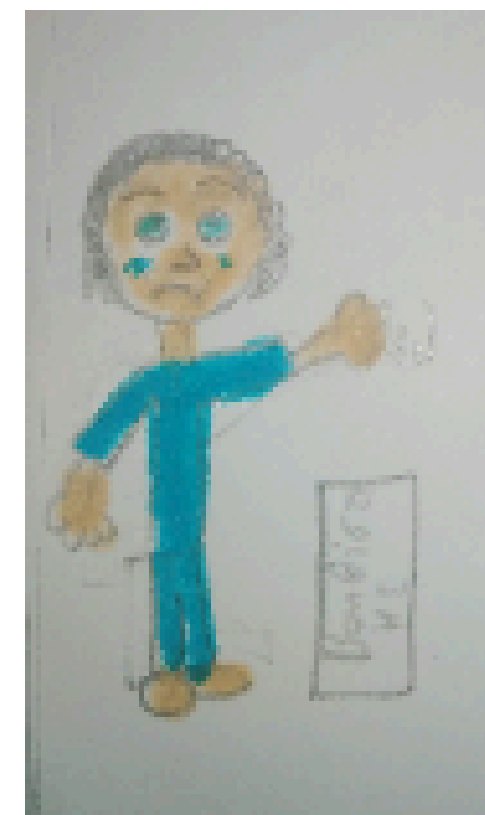
Τέλος

Αγάπη για τον πλανήτη από την Μαρία Κεφάλια

Γεια σας! Με λένε Άρη και θέλω να σας μιλήσω για τον πλανήτη. Όπως ξέρετε ο πλανήτης μας είναι ένα πανέμορφο μέρος με φυτά, δέντρα, θάλασσες, βουνά και πανέμορφα αξιοθέατα. Όμως εσείς οι άνθρωποι τον καταστρέφετε, πετάτε σκουπίδια και μολύνετε τα πάντα. Αφήνετε εμάς τα ζώα αδέσποτα να πεινάμε και να κρυώνουμε. Ευτυχώς κάποιες φιλοζωικές οργανώσεις μας παίρνουν και μας προσέχουν μέχρι να υιοθετηθούμε.

Υπάρχουν όμως και πολλοί άνθρωποι που ζουν στους δρόμους, είναι άρρωστοι και πεινάνε, ενώ κάποιοι άλλοι πετάνε το φαγητό στα σκουπίδια, αντί να το δώσουν στους άστεγους. Είναι σαν να μην σκέφτεστε καθόλου κάποιες φορές! Το ξέρετε όμως πως είναι στο χέρι σας να βοηθήσετε τους πάντες!

Επίσης, μολύνετε τα δάση και τα καταστρέφετε με μεγάλες φωτιές, που βάζετε ή επίτηδες ή επειδή είστε πολύ απρόσεκτοι και πετάτε τα τσιγάρα σας στα χόρτα!

Λοιπόν, σας ευχαριστώ πολύ που με ακούσατε. Ελπίζω να κάνετε όλοι κάτι και ο κόσμος μας να γίνει καλύτερος!

Η δύναμη της αγάπης από την Λαμπρίνα Γιακουμή

Με λένε Χάρι και είμαι 14 χρονών. Γενικά, αγαπάω όλα τα ζώα από τα πιο μικρά έως τα πιο μεγάλα. Όμως αγαπάω πιο πολύ από όλα τον σκύλο μου, τον Πλούτο. Περνάμε ωραία μαζί, αλλά καλύτερα να το δούμε από την αρχή.

Λοιπόν, όταν έγινα 7 χρονών, οι γονείς μου, μου πήραν ένα δώρο. Μου είπαν να βγω έξω για να το δω. Εγώ φανταζόμουν πως ήταν καμιά τσουλήθρα ή κάτι παρόμοιο. Όταν όμως είδα το μέγεθος του κουτιού, μπερδεύτηκα. Τότε κάτι άρχισε να χτυπάει από μέσα! Όταν άνοιξα το κουτί, ερωτεύτηκα αμέσως το περιεχόμενο του! Ήταν ένα σκυλάκι! Ένα σκυλάκι πολύ μικρό! Το ονόμασα Πλούτο και από τότε έχω την καλύτερη παρέα.

Τον ονόμασα Πλούτο, επειδή εκείνο τον καιρό, μου άρεσε πολύ το διάστημα. Διάβαζα ένα βιβλίο που μιλούσε για τους πλανήτες και ο Πλούτο καθόταν δίπλα μου και γάζευε τις εικόνες. Του διάβαζα δυνατά και κάθε φορά που άκουγε κάτι για τον πλανήτη Πλούτωνα γάβγιζε χαρούμενα!

Όμως μια μέρα, καθώς παίζαμε στο πάρκο,
η μπάλα βγήκε στο δρόμο και ο Πλούτο
έτρεξε να την πιάσει. Την ώρα που
βρίσκονταν στον δρόμο, ένα αμάξι τον
χτύπησε. Έτρεξα αμέσως κοντά του!

Το σκυλάκι μου ήταν αναισθητό!
Μάταια φώναζα το όνομά του. Είχε
τα ματάκια του κλειστά! Τον
μετέφερα στο πεζοδρόμιο και
έκλαιγα από πάνω του νομίζοντας
πως έχει πεθάνει..

Κάποια στιγμή, ο Πλούτο άνοιξε τα μάτια του και εγώ τον πήρα στην αγκαλιά μου και τον πήγα τρέχοντας στον κτηνίατρο. Η γιατρός πήρε αμέσως το σκυλάκι μου στο εξεταστήριο και εγώ έμεινα μόνος στην αίθουσα αναμονής. Φοβόμουν τόσο πολύ για τον μικρό μου φίλο...Εκλαιγα και προσευχόμουν να είναι καλά.

Μετά από 2 ώρες ατελείωτης αναμονής, η γιατρός επιτέλους άνοιξε την πόρτα. Μου χαμογέλασε και μου είπε πως ο Πλούτο θα γινόταν καλά! Είχε απλά ένα σπασμένο πόδι! Μου είπε επίσης ότι το σκυλάκι μου έζησε από θαύμα καθώς μόνο κάτι μαγικό θα μπορούσε να σώσει κάποιον από τέτοιο ατύχημα.

Εγώ όμως πάντα θα ξέρω, πως ο Πλούτο σώθηκε από την αγάπη μου, και χαίρομαι που είναι ακόμα κοντά μας!

Τέλος

Η φωτιά στο δάσος από την Μαρία Ζαννίκου

Γεια σας, με λένε Μαρία κι από δω είναι η φίλη μου η Δέσποινα. Θα σας παρουσιάσουμε μια ιστορία. Πριν από πέντε χρόνια περπατούσαμε στο δάσος. Ξαφνικά αντικρίσαμε μια φωτιά στο βάθος του δάσους. Τότε αναρωτηθήκαμε τι θα μπορούσαμε να κάνουμε για να προστατέψουμε το δάσος. Μας ήρθε η ιδέα να φωνάξουμε τους φίλους μας για να βοηθήσουν στο σβήσιμο της φωτιάς. Με υπεράνθρωπες προσπάθειες καταφέραμε να σβήσουμε τη μεγάλη φωτιά. Ήμασταν τυχεροί που δεν τραυματιστήκαμε στην προσπάθεια μας να σβήσουμε τη φωτιά. Ήταν αρκετά επικίνδυνο, αλλά για το περιβάλλον μας, το οποίο μας προσφέρει τα πάντα, θα κάναμε ότι χρειαζόταν.

Πέρασε μια ολόκληρη ώρα και ξαφνικά ακούστηκε μια τρυφερή και χαριτωμένη φωνούλα. Τρομάξαμε πολύ! Αυτή η φωνή δυνάμωσε και μας είπε" Παιδιά μου, μη φοβάστε, είμαι ένα από τα δέντρα που μας σώσατε από την φωτιά. Εγώ και οι άλλοι φίλοι μου, θα σας είμαστε πάντα ευγνώμονες. Ότι χρειαστείτε, μπορείτε να ζητήσετε την βοήθεια μας!"

"Α, ευχαριστούμε πολύ που έχετε τόσο καλή πρόθεση να μας βοηθήσετε" είπαμε εγώ και οι φίλοι μου. " Αλίμονο" είπε το δέντρο. "Σώσατε εμένα και τους φίλους μου. Αν δεν ήσασταν εσείς τώρα θα ήμασταν κούτσουρα στη γη. Εσείς όμως τι δουλειά έχετε μέσα στο πυκνό δάσος καταχείμωνο;"

" Εμείς κάθε μέρα μετά το σχολείο ερχόμαστε εδώ, τρώμε, παίζουμε και ύστερα σιγά-σιγά πάμε στα σπίτια μας για να διαβάσουμε τα μαθήματα μας" είπαμε εμείς.

" Α πολύ ωραία, εσάς σας αρέσει το δάσος" είπε το δέντρο.

" Εννοείται, χωρίς αυτό δεν μπορούμε να ζήσουμε. Το δάσος δεν είναι μόνο τα δέντρα, αλλά και τα ποτάμια , που αν δεν υπήρχαν, τα πουλάκια θα διψούσαν και δεν θα είχαν διάθεση για κελήδισμα. Αν δεν υπήρχε το δάσος, τα ζώα δεν θα έβρισκαν τροφή και νερό, αλλά και εμείς τα παιδιά δεν θα βρίσκαμε μέρος για να παίξουμε με ασφάλεια. Δεν θα υπήρχε το χαμόγελο στα πρόσωπα μας. Για όλους αυτούς τους λόγους, θέλουμε το δάσος να είναι καθαρό και καλοδιατηρημένο".

"Ναι, έχω καταλάβει ότι εσείς θέλετε το περιβάλλον που επιβιώνετε να είναι καθαρό και ασφαλές. Με κάνετε να νιώθω υπερήφανο για την αγάπη σας απέναντι στο δάσος" είπε το δέντρο.

Εκείνη την στιγμή, κοιτάξαμε τα ρολόγια μας και είδαμε ότι η ώρα είχε περάσει. Έπρεπε να γυρίσουμε σπίτι μας, δεν θέλαμε σε καμία περίπτωση να κάνουμε τους γονείς μας να ανησυχούν για μας. Πήραμε το δρόμο της επιστροφής γεμάτοι χαρά και υπερηφάνεια, γιατί βοηθήσαμε το δάσος να σωθεί από μια σίγουρη καταστροφή. **Θέλουμε να πούμε σε όλο τον κόσμο και πιο πολύ στα παιδιά, να αγαπάμε το δάσος και το περιβάλλον, γιατί είναι αυτό που μας χαρίζει ζωή.**

Τέλος

Αγάπη για το δάσος από την Κιάρρα Γεομέλου

Γεια σας, είμαι η Κιάρρα και είμαι ένα μικρό κουταβάκι. Το χαρακτηριστικό μου είναι ότι μου αρέσει η φύση και το δάσος , αλλά είμαι πιο πολύ περίεργη για την συμπεριφορά των ανθρώπων. Μια φορά προχωρούσα στο δάσος , όταν άκουσα μια φωνή να φωνάζει: " Βοήθεια, βοήθεια!". Προχώρησα λίγο ακόμα και είδα ένα δέντρο να κλαίει.

- "Γεια σου, γιατί κλαεις;" το ρώτησα.
- "Γεια σου, κλαίω γιατί είμαι βρώμικος", μου απάντησε το δέντρο.

- "Τι σου έκαναν;" το ξαναρώτησα εγώ.
- " Οι άνθρωποί μου πετάνε σκουπίδια."
- "Μη στεναχωριέσαι, θα σε βοηθήσω να τα μαζέψουμε", του είπα εγώ, κι όταν τελειώσαμε του είπα πως θα ξαναπερνούσα την επόμενη μέρα να το δω. Το δέντρο με ευχαρίστησε και με χαιρέτησε.

Την επόμενη μέρα πήγα πάλι να δω το δέντρο.

- "Δέντρο, που είσαι;" του φώναξα.
- "Με έκοψαν", μου είπε λυπημένο.
- "Περίμενε, θα φέρω βοήθεια".

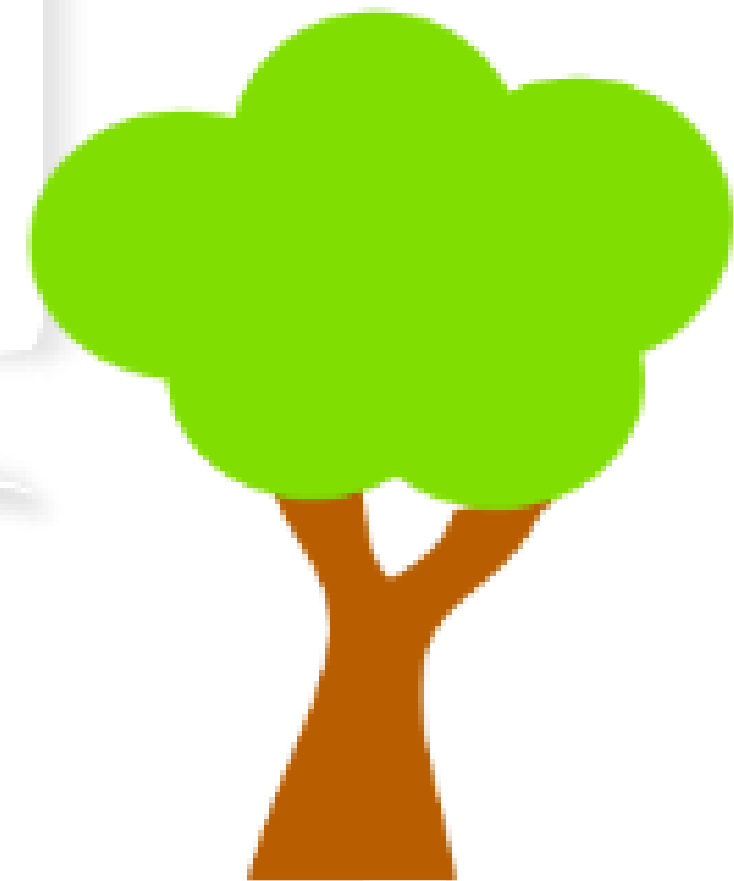
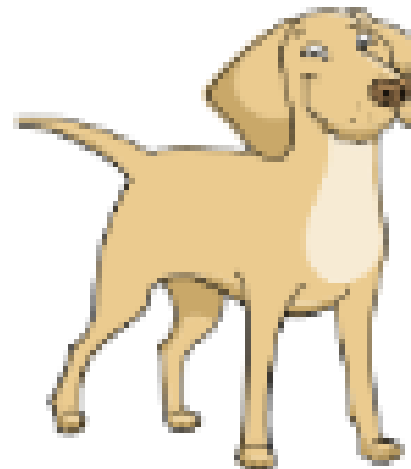
Όταν το δέντρο έγινε καλά, σκέφτηκα κάτι. Και τότε είπα στο δέντρο:

- " Θα μείνω εδώ. Θα σε φροντίσω και θα είσαι το αγαπημένο μου φυτό."

- "Σε ευχαριστώ πολύ", μου είπε το δέντρο. "Δεν θα σε ξεχάσω ποτέ."

Να θυμάστε να αγαπάτε τους ανθρώπους που σας αγαπάνε κι όχι αυτούς που σας χρησιμοποιούν.

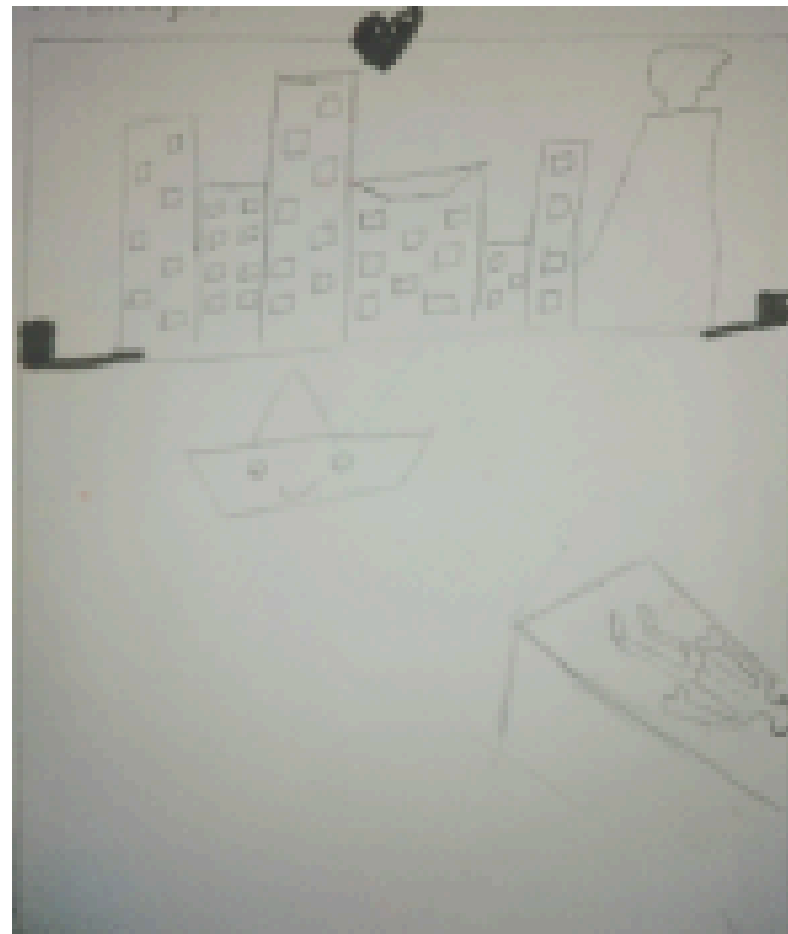
Τέλος

LOVE STORY από τον Βαγγέλη Κονταξάκη

1

Γεια σου, με λένε Άκη Καραβάκη και θέλω να σου πω μια ιστορία για ένα αγοράκι. Τις προάλλες που πήγα σε ένα νησί είδα ένα αγοράκι να κάθεται μόνο του και να αναστενάζει.

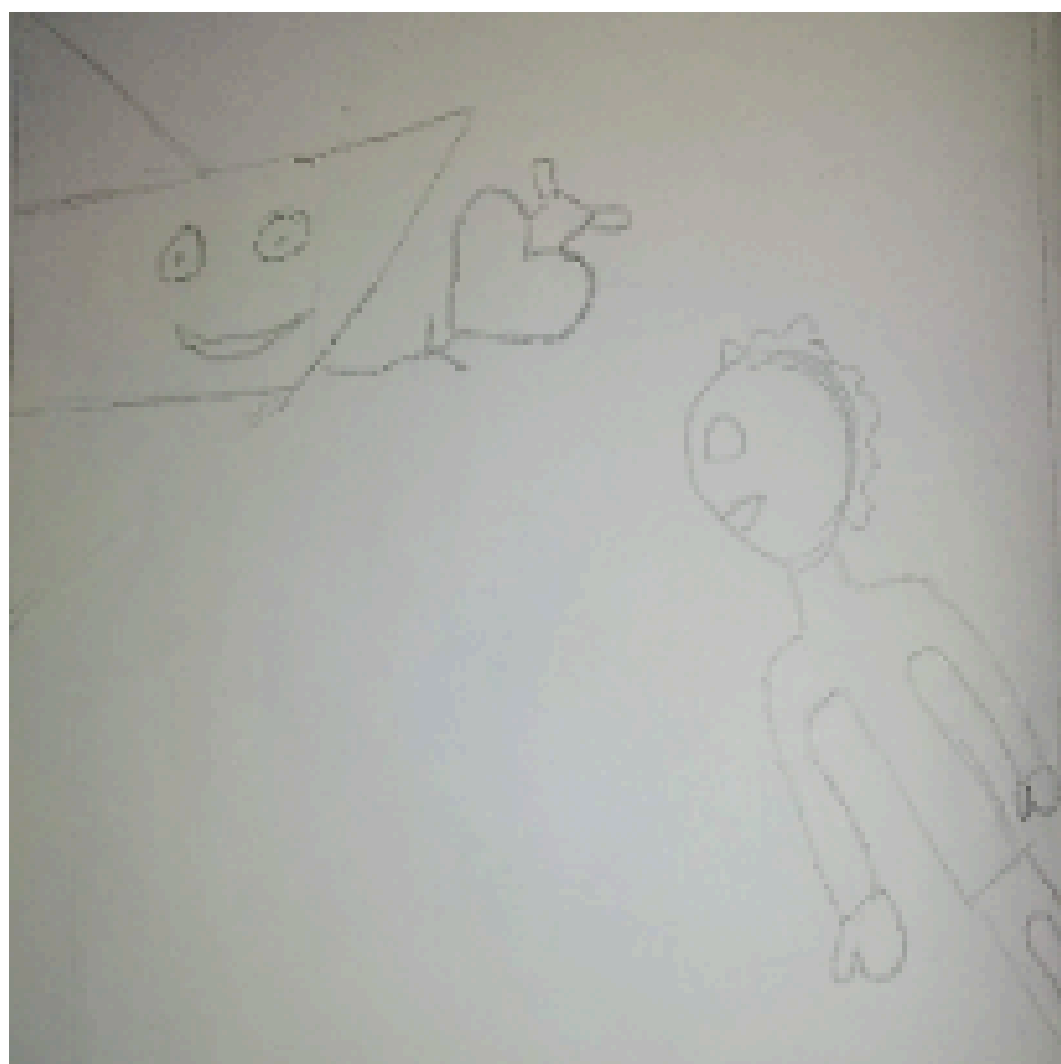

2

Τότε πάω κοντά του και τον ρωτάω τι έχει κι εκείνος μου λέει ότι αγαπάει ένα κορίτσι αλλά ντρέπεται να της το πει.

3

Εγώ τότε του λέω ότι μπορώ να τον βοηθήσω. Του προτείνω να την καλέσει για καφέ την Παρασκευή στις 10 η ώρα και να έρθει αύριο στο λιμάνι να με βρει για να του πω τι θα κάνει.

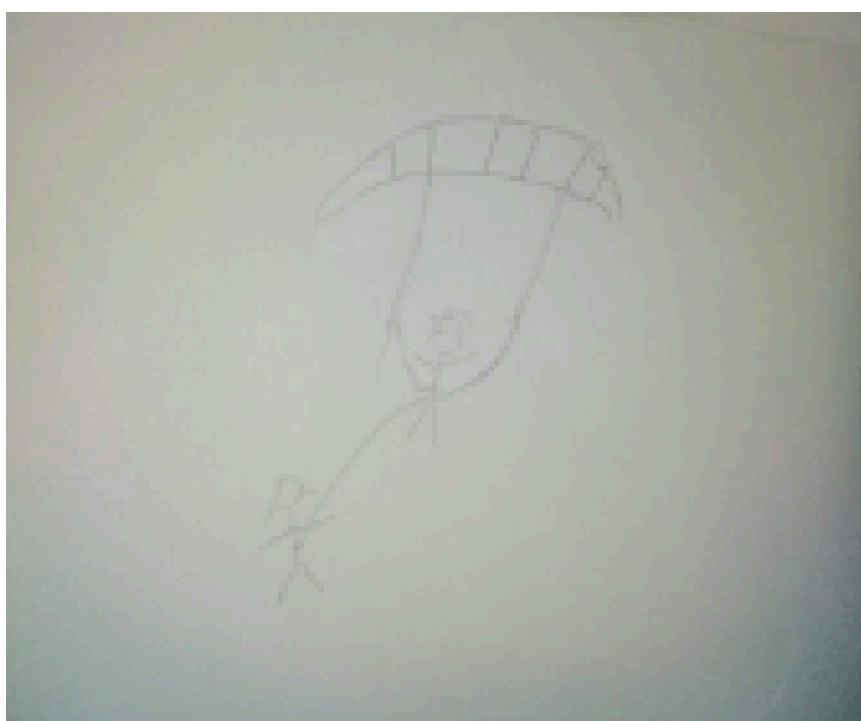

4

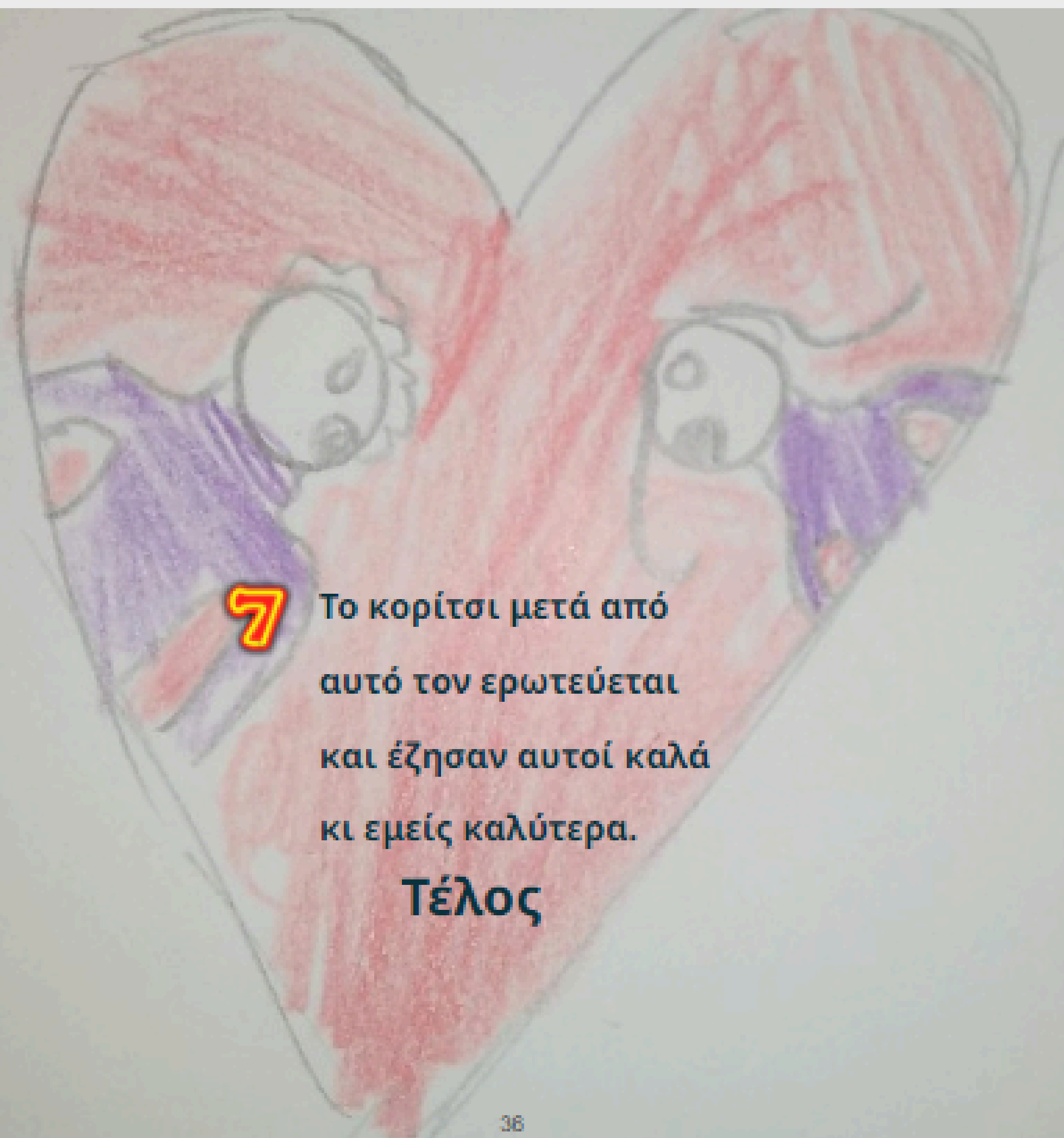
Την επόμενη μέρα το αγοράκι ήρθε στο λιμάνι κι εγώ του έδωσα μια ειδική κολόνια που αν την έριχνε πάνω του, το κορίτσι θα τον ερωτεύόταν.

5

Την Παρασκευή το αγοράκι πήγε στο ραντεβού αλλά είδε ξαφνικά έναν γορίλλα να καταστρέφει την πολυκατοικία του κοριτσιού. Τότε το αγοράκι πάει και παίρνει ένα σκοινί και ένα τσεκούρι και μπαίνει στην πολυκατοικία.

6

Έπειτα τρέχει στον τρίτο όροφο, σπάει την πόρτα και φέρνει το κορίτσι μπροστά στο παράθυρο. Της δένει την μέση με το σκοινί και πηδάει από το παράθυρο. Το κορίτσι τον ακολουθεί. Το αγοράκι ανοίγει ένα αλεξίπτωτο και προσγειώνονται.

7

Το κορίτσι μετά από
αυτό τον ερωτεύεται
και έζησαν αυτοί καλά
κι εμείς καλύτερα.

Τέλος

Μια δυνατή αγάπη από τον Σιδερή Αμέντα

Ο Νίκος είναι ένα αγοράκι που πάει 5η Δημοτικού. Καθώς προχωρούσε μια μέρα για να πάει στο σχολείο του, σκεφτόταν πως θα είναι η νέα του συμμαθήτρια που θα ερχόταν εκείνη την μέρα. Μόλις έφτασε στο σχολείο, την 1η ώρα είχαν Αγγλικά. Τότε όταν άφησε την τσάντα του στο θρανίο, είδε ένα κορίτσι που πήγαινε να αφήσει κι αυτό την δικιά του.

Τότε ο Νίκος την πλησίασε και την καλωσόρισε. Μόλις την είδε καλύτερα την αγάπησε γιατί ήταν όμορφη. Με τον καιρό γνωρίστηκαν καλύτερα και η αγάπη του Νίκου γι'αυτήν μεγάλωνε.

Μετά από λίγο καιρό όμως, τα δύο παιδιά χάθηκαν, γιατί έμεναν μακριά και πήγαν σε διαφορετικά σχολεία. Ο Νίκος, όταν τελείωσε το λύκειο, πήγε στο Παρίσι να σπουδάσει ιατρική.

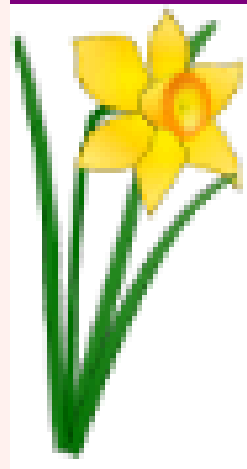
Μετά από καιρό, ο Νίκος τελείωσε τις σπουδές του. Για καλή του τύχη όμως ξανασυνάντησε την Μαρία, η οποία σπούδαζε κι εκείνη ιατρική. Τα δυο παιδιά αγαπιούνταν ακόμα κι έτσι έγιναν ζευγάρι. Σε λίγα χρόνια παντρεύτηκαν κι έκαναν δύο παιδιά, ένα αγοράκι κι ένα κοριτσάκι. Κι ήταν μια αγαπημένη οικογένεια!

Η γάτα και το δάσος από την Δέσποινα Καλλίκη

Μια φορά κι έναν καιρό υπήρχε ένα μεγάλο δάσος που ήταν πανέμορφο. Πριν από μερικά χρόνια όμως το δάσος κάηκε ολόκληρο και όλα τα ζώα κάηκαν από την φωτιά. Όμως μια γάτα κατάφερε να ξεφύγει. Η γάτα αυτή είχε ένα δέντρο που αγαπούσε πολύ αλλά το δέντρο αυτό, όπως κι όλα τα άλλα δέντρα, κάηκαν στην μεγάλη πυρκαγιά. Η γάτα όμως δεν μπορούσε χωρίς το δέντρο της κι έτσι σκέφτηκε να κάνει μια σειρά πραγμάτων για το καλό του δάσους.

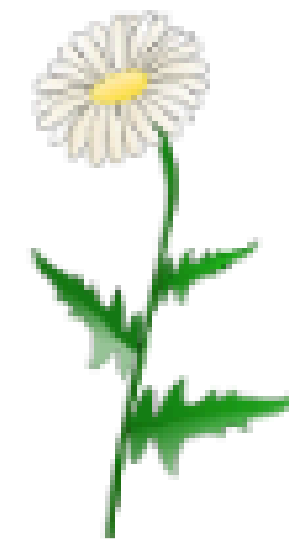

Πρώτα έφερε τον δήμο Χίου για να ξεριζώσει τα καμένα δέντρα. Μετά ο δήμος της έφερε πολλά δέντρα, τα οποία η γάτα φύτεψε μόνη της και μετά φύτεψε και μερικά λουλούδια για να ομορφύνει το δάσος.

Ύστερα, βρήκε και ζώα για να ζήσουν στο δάσος κι όλα ήταν πιο όμορφα.

Έπρεπε να βρει όμως κι ένα δέντρο που θα ήταν το αγαπημένο της. Έψαξε σε όλο το δάσος αλλά κανένα δεν έμοιαζε με το δικό της. Το ένα της φαινόταν πολύ μικρό, το άλλο πολύ μεγάλο, το άλλο πολύ κοντό, το άλλο πολύ ψηλό... Πήγε στο σημείο που ήταν το δέντρο της κι άρχισε να κλαίει.

Με τα δάκρυα της το δέντρο άρχισε να φυτρώνει ξανά και να μεγαλώνει πολύ γρήγορα μέχρι που έγινε όπως ήταν παλιά και καλύτερο. Η γάτα, ακόμα και σήμερα, ζει μαζί με το δέντρο της και το αγαπάει τόσο πολύ!

Τα μαγικά δάκρυα από τον Φοίβο Πετρίδη

Γεια σας είμαι ο Nick και θα σας πω την ιστορία μου με τον σκύλο μου. Λοιπόν, μια μέρα, καθώς έπαιζα στην αυλή με τον φίλο μου τον Στέλιο, ακούσαμε ένα σκυλάκι να κλαίει έξω από τον φράχτη του σπιτιού.

- "Γιατί κλαις;" το ρώτησε ο Στέλιος.

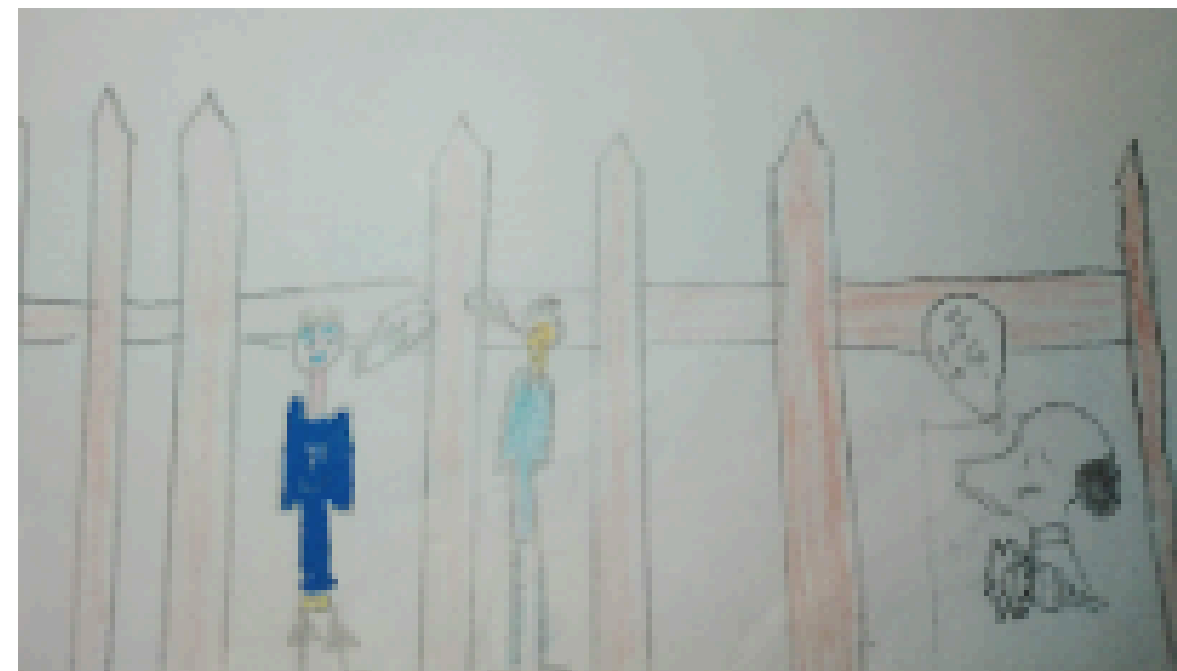
- "Γιατί όταν περνούσα έξω από το σπίτι, πιάστηκε το πόδι μου σε μια παγίδα για αρκούδες και τώρα δεν μπορώ να ξεκολλήσω" απάντησε κλαίγοντας.

- "Σου είπα να μη βάλουμε παγίδες αλλά εσύ τον χαβά σου", είπα στον Στέλιο.

- "Μα...εγώ..", προσπάθησε να πει εκείνος.

- "Τι εσύ;" του είπα με ύφος πολύ τσατισμένο.

- "Σταματήστε να μαλώνετε πια και παρακαλώ βοηθήστε με", είπε το σκυλάκι βαριανασαίνοντας.

- "Εννοείται και θα σε βοηθήσουμε. Στέλιο, πήγαινε να μου φέρεις λίγο βούτυρο ή λάδι".

- "Γιατί;" με ρώτησε.

- "Έχω μια ιδέα". Ο Στέλιος με άκουσε και πήγε για το λάδι.

- "Ωραία, έφερα το λάδι. Και τώρα;" μου είπε σκεπτικός. Εγώ τότε του είπα να ρίξει λίγο λάδι στο πόδι του σκύλου και στον φράχτη και ο Στέλιος έκανε ότι του είπα.

- "Σκυλάκι, τράβηξε το πόδι σου", του είπα.

- "Εντάξει", είπε το σκυλάκι αγχωμένο.

Έτσι το σκυλάκι τράβηξε το πόδι του και ξεκόλλησε.

- "Σας ευχαριστώ πολύ!" είπε το σκυλάκι ενθουσιασμένο.

- "Τίποτα, χαρά μας! Θα μας κάνεις όμως μια χάρη;"

- "Τι χάρη;" είπε απορημένο.

- "Θα μείνεις μαζί μας;"

- "Εννοείται, ευχαριστώ πολύ, Ο ιδιοκτήτης μου με χτυπούσε για 'αυτό το έσκασα και ήρθα στην Ελλάδα. Πριν ζούσα στην Ισπανία, στη Μαδρίτη δίπλα στο γήπεδο του Μπερναμπέου.

- "Κρίμα! Έλα, θα σου φτιάξουμε ένα σκυλόσπιτο!"

Δυστυχώς όμως την επόμενη μέρα το σκυλάκι αρρώστησε βαριά!

- "Δεν μπορώ άλλο," είπε κλαίγοντας.

- "Μη φοβάσαι, θα σου κάνω τον μαγικό ζωμό και θα γίνεις καλά προτού το καταλάβεις".

Για κακή μου όμως τύχη, μας είχε τελειώσει το "ουτραφέξαλο", το πιο σημαντικό υγρό. Έτρεξα να αγοράσω λίγο, όμως μόλις γύρισα το σκυλάκι είχε πεθάνει. Τα δάκρυα που έτρεξαν από τα μάτια μου ήταν αμέτρητα. Αλλά που να' ξερα ότι τα δάκρυα μου ήταν μαγικά. Ξαφνικά, το σκυλάκι σηκώθηκε επάνω κι άρχισε να χοροπηδάει. "Σε ευχαριστώ", φώναξε. "Τα δάκρυά σου με έκαναν να αναστηθώ," είπε χαρούμενο. Εγώ δεν πίστευα στα μάτια μου. Χάρηκα τόσο πολύ κι ενθουσιασμένος φώναξα: " Σε ευχαριστώ Θεούλη μου". " Θα είμαστε μαζί φίλοι αγαπημένοι για ΠΑΝΤΑ!".

Σ ΝΟΟΡΥ

Τέλος

